

Prievidzský evanjelik

Občasník CZ ECAV Zemianske Kostol'any,
apríl 2021, ročník 2, číslo 1

NÁDEJ, KTORÁ JE DÔLEŽITEJŠIA AKO OPATRENIA, ČI VAKCÍNA

„Toto je krv [novej] zmluvy, ktorá sa vylieva za mnohých.“ (Mk 14, 24)

Milí priatelia, bratia a sestry vo viere, je to tu znova, pôst aj veľkonočné sviatky, prežívame znova bez plnohodnotného osobného spoločenstva cirkvi. Zvyčajne je to čas, kedy si pripomíname najvzácnejší dar Boží - smrť a vzkriesenie Ježiša Krista. On nám všetkým v poslušnosti a obeti na kríži vybojoval slobodu a večnú radosť. V Jeruzaleme sa udialo čosi, o čom hovoria národy už takmer 2000 rokov. Jeden nespravodlivo odsúdený vstal. Niet ho v hrobe, ožil! Bol to ten, o ktorom sa povrávalo, že je Božím Synom. Krátko na to vznikla nová cirkev, spoločenstvo radostných ľudí, ktorí v tomto Božieho Syna verili a jeho smrť a vzkriesenie vnímali ako Božie víťazstvo. Odvtedy sa židovská pascha pripomínajúca oslobodenie z otroctva stala pre nasledovníkov tohto Pána sviatkom oslobodenia od hriechu, smrti a vzkriesením k novým

veciam, k novej kvalite života, k novej radosťi. V Evanjeliu podľa Jána sa píše, že Syn Boží neprišiel na svet, aby svet odsúdil, ale aby ho spasil. To je to evanjelium, dobrá správa pre život každého z nás. Jej význam sa nezmenil napriek rokom a všetkým udalostiam, katastrofám a pohromám, ktoré kresťania prežili. Ani dnes nie je toto evanjelium iné. Rovnako aj tento rok a tieto sviatky k nám bude znieť. Jeho krv tiekla za náš život.

Dnes nepočúvame nič iné, len ako sa bojuje proti chorobe. Ako sa zachraňujú životy v nemocniciach a koľko ľudí denne podľahne. Počúvame aj o opatreniach o ich porušovaní a vakcíne, ktorú jedni obdivujú a zvestujú ju ako evanjelium roka 2021, iní z nej majú strach. Vo víre všetkého, čo doba prináša, nestraťme z ucha Ježišove slová - *Toto je moja krv, ktorá sa vylieva za mnohých*. To je nádej nie len na rok a nie len proti jednej chorobe, ale pre celý život človeka. Dovolím si povedať, že je to väčšia útecha, ako nižšie čísla nakažených za uplynulý týždeň, či koniec politických problémov v krajine. Ježišova krv z kríža je nádej pre naše rodiny, pre našu

terajšiu rozdelenosť, pre naše bolesti, aj obavy.

Aj keď istotu a nádej v Kristovej krvi máme pre náš duchovný život, myslíme aj na to, že sme tu ako jeho deti uprostred sveta. Ten zúfalo túži po Bohu a ani o tom nevie. Uprostred tohto sveta potrebujeme stáť s rešpektom a láskou pre ľudí okolo seba. Ak je dnes prejavom týchto cností poslušnosť, opatrnosť a rešpekt voči opatreniam, tak je to to najmenej, čo ako kresťania robiť môžeme.

Kdekoľvek budeme tráviť nastávajúce sviatky, nech je Kristova krv pre nás tou najväčšou istotou, ku ktorej sa budeme obracať. Vylievala sa totiž za všetkých nás. A Veľká noc je evanjeliom do každého počasia, aj takého, aké nás momentálne rozdeľuje. Amen.

Prip.: Emil Hankovský, námestný farár

PASTIERSKY LIST ZBORU BISKUPOV ECAV KU VEĽKEJ NOCI 2021

Drahí, sestry a bratia, vážené cirkevné zbory,

srdečne vás pozdravujeme pri príležitosti sviatkov Veľkej noci v roku 2021! Prežili sme zvláštnu pôstnu dobu. Pre mnohých mala znaky osobnej kalvárie. Bolo v nej omnoho viac ticha, samoty a odriekania ako predtým. Mnohí už cítia únavu z koronakrízy a z uzamknutia. Sme znepo-

kojení počtami nakazených a umierajúcich. Medzi zosnulými sú žiaľ aj naši duchovní pastieri, neordinovaní služobníci, či verní členovia cirkevných zborov. Pozostalým rodinám a cirkevným zborom vyjadrujeme úprimnú sústrasť. S vdácnosťou voči Bohu spomíname na zosnulých. Lúto je nám ale vôbec každého, kto zomrel na následky onemocnenia vírusom covid – 19. A ďakujeme Bohu za každého uzdraveného.

Náš život nadobudol viditeľne inú podobu. Mnohí stratili finančné a sociálne istoty. Okrem mnohých pekných vecí a príkladov vzájomnej pomoci sa vyplavilo aj mnoho odcudzenia, prázdnoty a agresivity. Všetko je ešte sprevádzané politickou krízou. Na tomto pozadí prežívame túžbu normálne žiť, bojíme sa ochorenia, smrti, staráme sa o školákov či seniorov. Túžime byť opäť spolu v zhromaždeniach cirkvi, dovtedy sme vdáční za duchovný pokrm cez tlač, médiá a internet.

Vo viere sme povolani k tomu, aby sme svoje osobné i spoločné kalvárie niesli v závislosti na Bohu. Vyznávame, že bývame okolnosťami zaskočení a nereagujeme správne. Nie je to dobré svedectvo svetu. Kedy, ak nie v zložitých časoch má viera dávať správnu orientáciu, ukazovať svoju silu a ovocie? Apoštol Peter sa prihovárал svojej cirkvi v zložitej situácii: „Milovaní, nedivte sa ohňu súženia, ktorý vás prišiel skúšať, akoby sa vám prihodilo niečo nezvyčajné. Ale nakoľko sa podieľate na Kristových utrpeniach, radujte sa,

aby ste sa s plesaním radovali aj pri zjavení Jeho slávy“ (1. list Petra 4, 12 – 14). Kresťanov jeho doby prekvapilo, že do ich života vstúpilo utrpenie v podobe prenasledovania. Podoby ľudských kalvárií bývajú rozličné. Petrove slová pomáhajú akékoľvek utrpenie začleniť do súvislostí viery a uniesť ho. Počujme Petrovu kázeň a prijmime ju ako povzbudenie na ďalšiu cestu!

Peter najprv obracia náš pohľad na Ježišov kríž. Hovorí: „*Podiel'ate sa na Kristových utrpeniach*“. Utrpenie je premiataním kríža Ježiša Krista do nášho života. Zároveň sa utrpenie môže prekvapivo zmeniť na priestor, kde prežívame stretnutie a spojenie s Pánom. Potom Peter obracia náš pohľad na Ježiša vzkrieseného. Hovorí: „*Budete sa radovať aj pri zjavení Jeho slávy*“. Opisuje nepredstaviteľný moment, v ktorom bude celému stvoreniu odkrytá sláva vzkrieseného Krista. Tí, ktorí Mu vierou patria, budú s Ním. Aká úžasná nádej! Neprináša však útek zo sveta. Stále zostávame v prítomnosti. Vierou však vidíme za všetky ťažké a skľučujúce veci. Vidíme vzkrieseného Pána, Jeho absolútnu moc a lásku. Jemu patríme! To je najrozhodujúcejší moment našej existencie. To je silou preniesť utrpenie a kráčať ďalej.

Bratia a sestry, nič z toho, čo sa deje, nemá nad nami rozhodujúce slovo. Má ho Pán Ježiš Kristus; za nás trpiaci a pre nás vzkriesený. Toto je najdôležitejšie. S týmto znášame osobný kríž, nespokojnosť, nedostatky, zlé položenia a smútky. S

týmto sme slobodní k láske, k službe, k obetavosti. S týmto sa stávame soľou a svetlom. Vďaka tomu neustávame v modlitbách, či v pôste; nie len za seba a svoje rodiny, ale za všetkých. Všetkým žehnáme. Sme trpezliví a pokorní, prinášame povzbudenie a úsmev. Opakujeme: Nie z vlastných síl, ale „*z podiel'ania sa na Kristovi trpiacom a vzkriesenom*“. On mení lockdown – uzamknutie, na otvorenie sa životu, ktorý je žitý z väzby na Jeho kríž a na Jeho slávne vzkriesenie.

V plnosti Vám i Vaším cirkevným zborom taký život želáme a vyprosujeme! Tešíme sa s Vami z veľkonočných sviatkov. Srdečne pozdravujeme každého brata a sestru, bohumilé cirkevné zbory. Mnohé plány, ktoré mali posunúť naše spoločenstvá dopredu, pohltila korona. Dnes je pred každým z nás predovšetkým jedna úloha: Obstať v tomto čase skúšky ako ľudia, ktorý žijú z Krista ukrižovaného a vzkrieseného....

Milovaní, nech je s Vami náš Pán! Jemu nech je vzdávaná naša úcta, vďaka, česť a chvála!

Vaši v Pánovi,

Ivan El'ko (gen. biskup ECAV)

Ján Hroboň (biskup ZD)

Peter Mihoč (biskup VD)

VĎAČNOSŤ AJ V NEVĎAČNOM ČASE

Ľudia skôr **poukazujú na to, čo stratili**. Nemôžem ísť na zákusok s kamarátkou či na pivo s priateľom. Nemôžem ísť, kam by som chcel, nemôžem robiť, čo by som chcel a nemôžem sa stretnúť s ľuďmi, s ktorými by som chcel. A niektorí stratili oveľa viac ako len obmedzenie zabávať sa. Niektorí stratili prácu, niektorí zdravie, ďalší dokonca svojich blízkych... Zoznam by mohol byť dlhý.

Prečo je vd'ačnosť dôležitá?

Vd'ační ľudia sú zdravší na tele i na duši. Podľa výskumu sa vd'ační ľudia dožívajú vyššieho veku. Ale nielenže žijú dlhšie, ale žijú aj lepšie! Vd'ační ľudia majú totiž lepšie vzťahy s druhými. Ved' kto by už vyhľadával spoločnosť zatrpknutého frfloša?

Henry Nouwen povedal: „Vd'ačnosť je najplodnejší spôsob, ako prehliť svoje vedomie o tom, že tu nie sme náhodou, ale ako výsledok Božieho rozhodnutia.“

Vd'ačnosť nás učí, že náš život nie je výsledkom náhody alebo omylu. Ukazuje nám, že náš život má zmysel. Odhaľuje nám, že Pán Boh má s naším životom nejaký zámer.

Biblia vyzýva kresťanov, aby **Bohu** ďakovali:... za všetko ďakujte... alebo presnejšie — vo všetkom ďakujte... buďte vd'ační za každých okolností... **(1. Tes 5:18)** Môžeme to brať ako **príkaz**, ktorý treba poslúchnuť. To je dôvod. Keď Boh niečo hovorí, mali by sme to brať vážne. Ale neodolám otázke: **A prečo to Boh prikazuje?** To je Boh taký márnomyseľný, že potrebuje, aby sme Mu poklonkovali? Odpoveď vidím aj v tom, čo sme si už povedali vyššie — vd'ačnosť je

dobrá pre náš život. Čiže Boh nám to neprikazuje kvôli sebe, ale kvôli nášmu dobru.

Ďalší dôvod vd'ačnosti nachádzam v **žalmoch**. Napríklad **Žalm 106** začína slovami: „Haleluja! Ďakujte Hospodinovi, lebo je dobrý, lebo naveky trvá jeho milosť.“ Dôvod našej vd'ačnosti voči Bohu je v tom, že vieme, že **Boh je dobrý, že Jeho milosť je večná, že je verný svojim sľubom**.

Nezabúdajme na dobré veci od Boha

Pokiaľ máme napr. zdravie, prácu, priateľov... ,berieme to všetko ako samozrejmosť. Až keď to strácame, uvedomujeme si, že nič z toho nie je samozrejmosť. Počas tohto roka sme stratili mnohé veci, ktoré sme považovali za samozrejme. Nie je už samozrejmosťou ísť do kina či do kina, či reštaurácie.

V úvode **Žalmu 103** nás Dávid vyzýva nielen k tomu, aby sme Boha oslavovali, ale aby sme nezabúdali na to dobré, čo Boh koná: „Dobroreč, duša moja, Hospodinu a celé moje vnútro Jeho svätému menu! Dobroreč, duša moja, Hospodinu a nezabúdaj na žiadne Jeho dobrodenia!“ Prečo považoval autor žalmu za potrebné to takto zdôrazniť — nezabúdaj? Asi je to problém nám ľuďom vlastný, že zabúdame veľmi ľahko... Máme sklón vidieť to, čo nám nedáva, čo nám je zobraňé, a prehliadame ľahko to mnohé, čo nám Boh dáva.

Izraeliti v starých dobách nakopili kamene ako pamätníky, aby nezabudli na Božie diela. Tie hĺby kamenia im pripomínali Božie milostivé skutky. Keď išli okolo a videli tú kopu kamenia, tak si spomenuli: „Aha, vtedy a vtedy toto a toto urobil Boh v našom živote.“ Alebo keď išiel niekto cudzí, tak si spomenul: „Aha, túto kopu tu urobil ten a ten na pamiatku toho, čo Boh urobil v jeho živote.“ Alebo

keď išiel otec s dieťaťom a dieťa uvidelo takú kopu kameňov, tak sa spýtalo: „Prečo sú tu tie kamene?“ A otec mal príležitosť poukázať na to dobré, čo pre nich urobil Boh.

Niekedy zabúdame z roztržitosti, z nepozornosti, nesústredenosti, ľahostajnosti, ale zabúdanie môže byť aj znakom vážnej nemoci, aj duchovnej nemoci. A čo my? Aj my si potrebujeme vo svojom živote postaviť také „mílniky“, ktoré nám pripomínajú, ako Pán Boh konal na ceste nášho života.

Ako to robím ja

Keďže ja mám tendenciu zabúdať, robím to tak, že si **zapisujem momenty** svojho života, za čo môžem byť vdáčný. V poslednom čase to robím tak, že každý večer venujem pár minút premýšľaniu nad uplynulým dňom a zapíšem si, za čo môžem byť vdáčný. Niekedy mám pocit, že v daný deň som nič mimoriadne neprežil. A potom, keď sa trochu zamyslím, zastavím, tak zistím, že je mnoho drobných vecí, za ktoré môžem byť vdáčný.

Svojho času sme mali doma takú **flašu vdáčnosti**, kam sme počas roka hádzali lístky, na ktoré sme písali, za čo sme vdáční. Neboli sme v tom celkom dôslední, ale predsa, keď sme na konci roka lístky z fláše vyberali, spomínali sme na mnohé milé okamihy nášho života.

Jedna kamarátka svojho času každý deň dala na sociálnu sieť fotografiu nejakej veci, za ktorú je vdáčná. Robila to celý rok. A na konci roka mala album **365 fotiek plných vdáčnosti**.

Je mnoho spôsobov, ako pamätať a nezabúdať na to, za čo môžeme byť vdáční.

Prejavme vdáčnosť Bohu

Ako veriaci máme jednu výhodu oproti **ateistom**. Keď je ateista vidí krásnu

zasneženú krajinu alebo hory zaliate slnkom, nemá komu za tú krásu poďakovať. Ja mám komu poďakovať za každú snehovú vločku.

Keď prejavíme vdáku, vlastne tým povieme, že to, za čo ďakujeme, neberieme **ako niečo samozrejmé**. Nevďačnosť na druhej strane znamená, že isté veci považujeme za samozrejmé.

Ak žijem v tom, že mi Pán **Boh dáva málo**, tak som veľmi nevďačným kresťanom. Možno dokonca žijem v domnienke, že si Božiu priazeň musím nejako zaslúžiť, a tak si „vydriem“ Božiu priazeň. Alebo žijem v tom, že si od Pána Boha zaslúžim viac.

Božiu priazeň by som nemal brať ako samozrejmosť. **Nie je to samozrejmosť**, že ma Pán Boh prijal za svoje dieťa, že ma omilostil, že mi odpustil hriech. Nemusel to urobiť. On to nepotreboval a ja som Mu k tomu tiež nedal žiaden dôvod. Nezaslúžil som si to. Naopak, môj hriech ma diskvalifikoval, vylúčil zo spoločenstva s Bohom. Napriek tomu mi Pán Boh vyšiel v Ježišovi Kristovi v ústrety. On mi odpustil a prijal ma.

Niekoľko múdrych raz povedal: „**Keby mi Pán Boh už nič viac nedal ako to, čo mi dal skrze Pána Ježiša, je to dostatočný dôvod, aby som Mu bol do smrti vdáčný.**“

Aký mám teda postoj voči Bohu? Som Jeho dieťa, ktoré je vdáčné za každý prejav lásky a priazne svojho nebeského Otca, alebo žijem ako Boží zamestnanec, ktorý očakáva, že si za svoj zbožný život zaslúži primeraný plat?

Keď si uvedomím, akú hodnotu má dar, ktorý mi Pán Boh dal, pozdvihuje ma to. Už viac **nežijem ako stratená sirota, nie som nechcené dieťa. Som Božie dieťa. Bohu na mne záleží**. A aj keď mi Boh nedáva vždy to, čo by som chcel a kedy by som to chcel (Napokon, ktorý dobrý rodič

to robí?), aj tak ma On má rád a štedro ma zasypáva svojou priazňou.

Ako sa cvičiť vo vd'ačnosti?

Už som spomenul, že dobrý spôsob je zapisovanie si hoci aj každodenných malých vecí, vypočutých modlitieb a pod. Dobrým nápadom je aj zavedenie nejakej aktivity pre celú rodinu, ako sme my robili s fľašou, alebo nalepovanie nejakých značiek do kalendára, nástenku a pod.

Výbornou možnosťou je položiť pri spoločnej pobožnosti otázku: Za čo môžeme dnes Pánu Bohu poďakovať? Za čo môžeme prosiť? To nás učí, aby sme od Pána Boha neustále len neprosili, ale Mu aj d'akovali.

Ďalšou mojou skúsenosťou je, že moja **vd'ačnosť rastie nie cez hromadenie, ale cez skromnosť/odriekanie**. Čím menej toho mám, akoby som si to vedel viac vážiť. Zameriavam sa viac na to, čo mám, ako na to, čo nemám. V tomto môže byť užitočným cvičením pôst, odriekanie alebo aj také praktické veci ako vyradenie nepotrebných vecí do smetí, na recykláciu alebo ich darovanie niekomu, komu ešte môžu poslúžiť.

Dávanie je tak ďalším krokom k rastu vd'ačnosti.

Otázky na zamyslenie a diskusiu:

Za čo si vd'ačný?

Si vd'ačný aj v náročnom období?

Ako rozvíjaš svoju vd'ačnosť?

Začni prax rátania svojich vdiak.

Čo konkrétne pre to urobíš?

Pripravil: Ondrej Kolarovský

Prevzaté zo www.chcemviac.com

Urobme si výstavu v kostole:

MÁME ZA ČO ĎAKOVAŤ

Pre deti aj dospelých

1) Nakreslite, namaľujte, za čo ste Pánu Bohu vd'ační. Bolo niečo špeciálne, za čo chcete Pánu Bohu d'akovať, keď sme boli všetci doma a nemohli sme chodiť veľmi von, ani do škôlky, či do školy? Určite sa nájde niečo dobré.

2) Nakreslite, namaľujte, čo najkrajšie ste s rodinou zažili počas roku doma, keď ste s rodičmi či súrodencami alebo s inými blízkymi trávili oveľa viacej času spolu.

Obrázky a obrazy zašlite s menom a vekom na e-mailovú adresu: fara@ecavprievidza.sk alebo poštou na adresu: ECAV Zemianske Kostol'any, Partizánska 188/28, 97243 Zemianske Kostol'any.

Všetky obrázky vystavíme v kostole v Prievidzi po lockdowne (a potom sa výstavka presunie aj do Zem. Kostolian).

Martin Rázus

Veľkonočná modlitba

Ó, Kriste, keď si zvládol smrť,
neodchod' od nás, s nami buď,
vod' nás a v púti z lásky rad',
na naše ľudské biedy hľad'!

Buď s tými, čo Ťa volajú
a v Tvoju pomoc úfajú!

Kde súži nemoc – vzhliadni, lieč,
a daj čuť verným Tvoju reč,
čo dvíha z lôžka – ul'aví,
osladí život bol'avý!

Buď s tými, čo šli do sveta,
kde nádej v Tebe opretá –
pomáhaj dietkam, rodičom,
nedaj trieť biedy na ničom!

A tých, čo v smútkoch hľadia k nám,
poteš – ó, Pane – poteš sám,
uisť ich v svojej добрote
o novom, lepšom živote,
kde zhliadajú, až príde čas,
stratených svojich milých zas!

A keď sa budí nový kvet,
i strom sa počal pod ním skvieť,
i tráva bujnie zelená,
na poli úfnosť znovená –
ach, Spasiteľu, šťastia praj
a chlebu nášmu požehnaj!

Jak v Emaus tých raz z večera,
sa zrak náš k Tebe upiera:
Ó, ostaň s nami, s nami buď,
pamätaj na nás – na svoj ľud
a niekdy, až raz zmrkne sa,
otvor nám svoje nebesá!
Amen.

Lýdia Krpelanová
LÁSKA NA KRÍŽI

Prichádzam v tichu,
modlím sa mlčky.
Zrak pokorne hladí zem,
viem, že to bolo náročky.

Nebola to zhoda náhod,
že človek visel na kríži,
Nevinný trpel pre mňa,
táto myšlienka sa ku mne stále viac blíži.

Prečo, keď nemusel si trpieť?
Prečo si nebránil svoju česť?
Prečo si nechal na seba pl'uvat?
Prečo si ani raz na nikoho nezdvihol päť?
Prečo si mlčal, keď mohol si sa brániť,
keď klamstvá a hanoba boli pre ľudí zábavou?
Prečo si prijal kalich smrti?
Prečo si trňovu korunu prijal ubolenou hlavou?
Prečo si pohrdol záchranou?

Viem, bola to láska.
Trpel si, lebo si ma miloval.
Železné klince zhrdzaveli časom,
no lásku, tú čas nezobral.

*Dnes plačem,
slzy vd'aky padajú na chladnú zem.
Ach, Baránku, Kriste,
aj ja takou láskou milovať chcem.
posielam ešte raz báseň.*

STÍŠME SA S BIBLIOU POČAS VEĽKÉHO TÝŽDŇA

Ako? Prečítajte si texty z Biblie na každý deň Tichého týždňa pomocou Lectio divina: **1. Zastav sa;** **2. Prečítaj text;** **3. Uvažovanie nad textom** (Čo vás zaujalo ako prvé? Ktoré slovo alebo fráza vám po prečítaní rezonujú? Čo z textu sa vás nejakým spôsobom týka, prečo je to tak?); **4. Modlitba** (Najlepšie vlastnými slovami alebo podľa vzoru, príp. Otče náš.); **5 Ticho, poďakovanie** (Ticho po modlitbe, nechajte v sebe doznieť myšlienky, v krátkej modlitbe potom môžeme Pánu Bohu poďakovať.); **6. Akcia** (Nech Božie Slovo vedie ku konkrétnym činom.).

28.3. - Kvetná nedeľa

Modlitba: Všemohúci a láskavý Bože, Ty si poslal svojho Syna, nášho Spasiteľa Ježiša Krista, aby na seba vzal ľudské telo a trpel až do smrti na kríži. Daj, aby sme sa mohli podieľať na Jeho poslušnosti Tvojej vôle a na slávnom víťazstve Jeho vzkriesenia. Učín tak pre svojho Syna, Ježiša Krista. Amen.

Biblický text: *Ev. podľa Jána 12, 12 - 19.*

29.3. - Pondelok

Modlitba: Ó Bože, Tvoj Syn si vyvolil cestu, ktorá viedla skôr k bolesti ako k radosti, najprv ku krížu a až potom k sláve. Zasad' Jeho kríž do našich srdc, aby sme v Jeho moci a láske mohli nakoniec prichádzať k radosti a sláve. Amen.

Biblický text: *Ev. podľa Jána 12,1 - 11.*

30.3. - Utorok

Modlitba: Pane Ježiši, povolal si nás, aby sme Ťa nasledovali. Daj, aby naša láska nebola chladná a v našej službe, aby sme nepadali a nezapierali ťa v hodine skúšky. Amen.

Biblický text: *Ev. podľa Jána 12, 20 - 36.*

31.3. - Streda

Modlitba: Všemohúci Bože, Tvoj Syn, náš spasiteľ Ježiš Kristus trpel vydaný do ľudských rúk a zniesol i hanbu kríža. Daj, nech dokážeme kráčať cestou Jeho kríža a našli cestu života a pokoja skrze Tvojho Syna, Ježiša Krista, nášho Pána. Amen.

Biblický text: *Ev. podľa Jána 13, 21 - 32.*

1.4. - Zelený štvrtok

Modlitba: Svätý Bože, v tú noc, keď bol Ježiš zradený, dal svojim učeníkom nové prikázanie. Aby sa vzájomne milovali tak, ako On miloval ich. Napíš toto prikázanie do našich srdc svojim Duchom, pre svojho Syna, Ježiša Krista, nášho Pána, ktorý spolu s Tebou a Duchom Svätým jediný Boh, žije a panuje od vekov až naveky. Amen.

Biblický text: *Ev. podľa Jána 13, 1-17 a 31- 35.*

2.4. - Veľký piatok

Modlitba: Všemohúci Bože, prosíme Ťa, aby si milostivo vzhliadol na svoju rodinu, pre ktorú sa náš Pán, Ježiš Kristus, nechal zradiť a odovzdať do rúk hriešnikov a trpel až do smrti na kríži. Teraz

však žije a panuje s Tebou a Duchom Svätým. Daj nech požehnanie jeho obete za nás prináša do našich životov istotu spásy, pokoru i vzájomné odpúšťanie. Amen.

Biblický text: *Ev. podľa Jána 19, 16 – 30.*

3.4. – Biela sobota

Modlitba: Milý náš Pane Ježiši Kriste, v pokore a v zármutku odprevádzame Ťa v duchu k hrobu v nádeji, že Otec nebeský nedá vidieť svojmu milovanému porušenie a aj my budeme utvrdení vo viere, že smrť, peklo, hriech a diabol nemajú poslednú moc. Nikdy nie sme bez nádeje, keď sa k Tebe utiekame, lebo vieme o zaslúbení víťazstva Božej moci nad smrťou. Prosíme, Pane, pomáhaj nám mŕtviť svoje telo a napriek všetkým biedam očakávať deň vzkriesenia na oslávenie, aby naša radosť bola úplná naveky. Amen.

Biblický text: *Ev. podľa Jána 19, 31 – 37*

4.4. – 1. slávnosť veľkonočná

Modlitba: Všemohúci Bože, vzkriesením svojho jediného Syna si zvíťazil nad smrťou a tak si nám otvoril dvere do večného života. Neustále nám pomáhaj, vlož dobré túžby do našich myslí a prived' ich k plnému uskutočneniu, pre Ježiša Krista, nášho Pána. Amen.

Biblický text: *Ev. podľa Jána 20, 1 – 18*

KÁZNE

VEL'KÝ PIATOK

F 2, 8 – 11

„⁸ Ponížil sa a bol poslušný do smrti, a to až do smrti na kríži. ⁹ Preto Ho aj Boh nadmieru povýšil a dal Mu meno nad každé meno, ¹⁰ aby v Ježišovom mene

pokľaklo každé koleno tých, čo sú na nebi aj na zemi, aj pod zemou, a ¹¹ každý jazyk aby na slávu Boha Otca vyznával, že Ježiš Kristus je Pán.“

Bratia a sestry!

Ježiš je na kríži a zomiera – to je Veľký piatok! Tu dospieva k svojmu cieľu Božia vernosť. Je dokonané všetko, čo bolo treba pre záchranu sveta i národov. Nie je potrebné k tomu nič pridávať, doplňovať. Raz navždy je dosiahnuté zmierenie sveta s Bohom. Aj nápis - i keď nechcene - vyhlasuje pravdu, ktorá platí univerzálne: na kríži umiera skutočne kráľ Židov a celého sveta. (Preto nie je nápis napísaný len hebrejsky, ale i latinsky a grécky.) Takže to, čo je nad Jeho hlavou ako výsmech, je Božia pravda.

Nie je iný Boh než ten, ktorý je zjavený v ukrižovanom Ježišovi Nazaretskom, kráľovi židovskom (J 19,19)! Ježiš bol Bohom od začiatku do konca a nikdy Ním neprestal byť ani ako človek. Nevzdal sa svojho božstva, len na čas sa zriekol práva na svoju slávu a moc. Odložil svoju zvrchovanú pozíciu, ktorú mal u Otca a podriadil sa časovým, priestorovým aj mnohým iným obmedzeniam, ktorými sú ľudia bežne podriadení. „Vzdal sa hodnosti, vzal na seba podobu služobníka, podobný sa stal ľuďom“ (7). Jeho ľudstvo je jedinečné tým, že vôbec nezhršil. Zobral na seba i všetko naše zlorečenstvo, aby sme mohli dostať podiel na sláve Božích detí. On, Ježiš, je pravý Boh a pravý človek. Kto vo viere poznal Ježiša ako Syna Božieho, pochopí, o čom tu hovoríme.

V tomto bezbrannom a opovrhnutom Ježišovi sa zjavuje Ten, ktorý je v rozhodujúcom okamihu *poslušný Bohu až do smrti na kríži*. Preto sám seba nezachráni, ale sa obetuje. Na Veľký

piatok je pribitý na kríž, kde bezmocne visí a umiera. Vystupoval s nárokom, že je *jedno s Otcom* (J 10,30;17,21), tak Ho Židia odsúdili podľa zákona Mojžišovho „celkom legálne“ (J 19,7) na smrť ako rúhača. Ale práve svojou smrťou na kríži nás zachraňuje z moci smrti. Sme pre Neho takí vzácní, že za nás trpí a zomiera.

Členovia rady a aj vojaci si myslia, že keď niekto visí na kríži, nemôže byť Kráľ a Mesiáš. Pilát pokojne obetuje život nevinného, aby zachránil svoju politickú a osobnú pozíciu. Je mu úplne jedno, ako dopadne pravda a láska, ak bude spravodlivosti urobené zadosť, len keď si on ochráni svoje. Človek má na výber, čo s tým urobí. Lebo i umierajúci Ježiš je stále mocné, oslovujúce slovo Božie, keď má človek oči na videnie a uši na počúvanie.

Keď sa jeden z lotrov zachová k Ježišovi správne, potom nikde nie je človek tak hlboko, aby nemohol zmeniť zmýšľanie a stať sa z posledného prvým, predchádzajúcim zaslepených členov elity do Božieho kráľovstva. Ježiš ani počas Veľkého piatku nedovolí cirkvi, aby niektorých ľudí odpísala vopred ako neosloviteľných. Nech už má človek akúkoľvek minulosť, keď príde k Ježišovi v pokore, s vyznaním vlastných vín a s dôverou, že On je aj v ponížení Kráľ a Svätý Boží, ktorého si smrť nemôže podržať vo svojej moci, bude spasený.

Lebo On umrel nielen za tých, ktorí Ho vtedy prijali, ale aj za tých, ktorí to neurobili, a ktorí boli tak zaslepení, že nepoznali, koho sa zriekli. Ale toto tajomstvo sa otvára len viere. To sme objavili aj my dnes, a potom vždy nanovo. Aj k nášmu pohľadu na kríž patrí, že sa v ľútosti započítame medzi vinníkov Ježišovej smrti, ale nemali by sme zostať len pri tom. Mali by sme sa dostať až k radosti z drahej milosti, ktorú nám Boh

udelil v Kristovi aj pri slávení tohto dňa. Tí, ktorí sa správajú pod krížom tak rutinne, nevedia, čo činia. Nikto nevie, že križuje Spasiteľa sveta. Ale Jeho smrť je zachraňujúca.

Ježišovo ukrižovanie nie je náhodná dejinná udalosť, ale naplnenie odvekých Božích plánov spásy ľudstva. Židia sú presvedčení, že On nie je Boží vyvolený. Skutočný zaslúbený Kráľ Izraela, Syn Dávidov, by podľa nich nikdy nemohol dopadnúť takto žalostne. A dodnes nájdeme veľa nasledovníkov, ktorí odmietajú veriť na spasiteľské poslanie niekoho, kto nebol schopný ochrániť sám seba a skončil na kríži. Ale práve v tom kríži je Jeho sláva Spasiteľa. On je Pomazaný Boží, pretože nemyslí na seba, ale len na to, aby sa diala Božia vôľa, a podrobuje sa všetkému, čo je o Ňom napísané v zákone Mojžišovom, v prorokoch a v žalmoch. Je Pomazaný Boží, lebo je tu až do samého konca pre druhých.

A my máme vedieť: V Ňom prišla za nami Božia láska, hľadajúca stratených. Z Ježišovej strany to bol prejav dokonalej poslušnosti voči Bohu - Otcovi. Prečo to urobil? Pretože napriek nášmu hriechu nás neprestal milovať. Jediným a postačujúcim dôvodom Mu bola láska. A práve láskou a obeťou chce tento svet obnoviť. Zostal poslušný Otcovi, ktorý Ho povolal k službe Božieho Baránka. Zostal poslušný Otcovi, ktorý chcel takú spásu, aby k nej človek mohol slobodne povedať „áno“ i „nie“. Tak má Kristov kríž priamy spasiteľný dosah pre nás hriešnikov, ktorí žijeme v dejinách a nesieme na sebe ich zmätok a chaos.

Je nepochopiteľné, že Ježiš zostúpil zo svojej slávy až do najnižších miest zeme, ba až do samého pekla, ktorého hrôza je pre nás nepredstaviteľná, do totálnej odlúčenosti od Boha. Túto cestu Jeho

poníženia si pripomínáme už od Vianoc a na Veľký piatok dospejeme do jej najnižšieho bodu, kde Ježiš nemá už celkom nič. Ale On je aj v ponížení Kráľ a Svätý Boží, ktorého si smrť nemôže podržať vo svojej moci. A pretože ju Ježiš celú prešiel v poslušnosti Otcovi, mohol posledným dychom povedať: *Je dokonané!* Urobil som všetko, čo patrí k dokonalej láske. Odniesol som na svojom tele odmenu za hriech, ktorú hriešnici nie sú schopní. *Je dokonané!* Odteraz už nikto nemusí zostať otrokom hriechu, ani smrti a diabla.

Bratia a sestry, viete, čo robí túto našu malú planétu Zem jedinečnou a mimoriadne významnou v celom vesmíre? Je to práve smrť nášho Pána. A viete, čo je závažným dôvodom, prečo Boh túto chorú planétu ešte necháva existovať a prečo sa ňou ďalej zaoberá? Je to práve obeť Ježiša Krista. Nebyť tejto obete, nebol by žiadny dôvod, prečo by sa Boh mal zaoberať ľudstvom, alebo kýmkoľvek z nás. Ale v Jeho kríži sa odohralo niečo zásadné, čo sa nás ľudí bytostne týka a čo má večnú platnosť pred Bohom. Ukrižovaný je náš Pán a Spasiteľ, ktorému chceme patriť v živote aj v smrti. V Ňom sme prijali Mesiáša, dosvedčeného prorokmi. Nenechajme si nahovoriť, že sú tu lepšie a istejšie cesty, a že záchranca sveta, ktorý skončil na kríži, je jedine na smiech.

Kde ľudia majú pre Ježiša len kríž, tam je temnota. Ale Boh Ukrižovaného vzkriesil a dal v Ňom všetkým, ktorí v Neho veria, Židom i pohanom, svetlo, ktoré tma nepohltí, možnosť začať znova. Už nemusíme byť starým Adamom, čo sa stále viac prepadáva do otroctva smrti, ale môžeme byť Božími deťmi stvorenými na Boží obraz. To všetko pre Ježišovu poslušnosť až do smrti na kríži.

A práve „*preto Ho aj Boh nadmieru povýšil*“ (9a). To je však len druhá stránka toho, čo by sme v tomto prípade mohli očakávať. Čo by nás malo priviesť do údivu nie je skutočnosť, že bol nepredstaviteľne povýšený, ale že ten, „*ktorý mal podobu Božiu*“ (6), sa tak ponížil pre záchranu hriešneho človeka. To bolo to najhlbšie poníženie zo všetkého, ktoré kedy svet videl.

„*A dal Mu meno nad každé meno*“ (9b). Je to zvláštne, ale tieto slová nás nápadne obracajú na začiatok Jeho života. Znova sa smieme vrátiť až na miesto v Betleheme, kde sa narodil z Márie Panny a dostal meno, ktoré znamená Hospodin vyslobodzuje, alebo - ako tomu evanjelista rozumie: v Ježišovi je *Boh s nami*. Tým sa naplní predpoveď, že Mu dajú meno Immanuel. A všimnime si, že v Jeho mene sa skrýva i poslanie, ktoré vykladá evanjelista Matúš. Mária počuje: „*dáš Mu meno Ježiš; lebo On vyslobodí svoj ľud z ich hriechov*“ (Mt 1,21). To nebolo bežne očakávané od dávidovského mesiáša. Ten mal predovšetkým zbaviť krajinu vonkajšieho ohrozenia a nastoliť dávidovské kráľovstvo. Lenže politická realita toto panovanie zastavila a kľúčová odpoveď necharakterizuje Ježiša tým, *kto On je*, ale *poslaním*, teda budúcnosťou. Tu sme nanovo nútení premýšľať o tom, akým spôsobom je Ježiš „Immanuel“, ako sa v Jeho narodení a celom životnom príbehu bude prejavovať Božia blízkosť ľuďom. A zistujeme, že On je nám v Ježišovi blízko tam, kde to väčšinou nečakáme - je s nami v našich problémoch a krízach. A je s nami aj v tom najväčšom probléme ako jediná a dostačujúca pomoc.

Jedine Boh stačí na to, aby nás vyslobodil z moci hriechov a dal nám silu, aby sme boli pravými ľuďmi a žili

v pravde. Ľudstvo si z otroctva hriechu nepomôže samo. Nikto z nás nie je schopný zachrániť sám seba, nikto z nás nie je schopný odstrániť svoje hriechy, nikto z nás sa nie je schopný sám od seba vymaniť z hriechu. Pomôže mu z neho paradoxne Ten, ktorého svet tak svorne križuje, ktorého sa tak dokonale zrieka. Lebo v Ňom prišiel za nami ten Boh, ktorý je Láska a ktorý sa nás nikdy nezriekol. Preto je hoden toho, aby sa pred Ním sklonilo každé koleno.

Príde chvíľa, kedy pred Ježišom *pokľakne každé koleno tých, čo sú na nebi aj na zemi, aj pod zemou (10)* a navyše: *každý jazyk bude vyznávať na slávu Boha Otca, že Ježiš Kristus je Pán (11)*. Lenže my takú bohoslužbu všetkého stvorenia, určenú Bohu Otcovi a Synovi zatiaľ nevidíme. Badáme pravý opak toho. Len v cirkvi to znie trochu a niekedy i veľmi potichu. Cirkve už teraz robí to, čo raz bude zase normálne v celom stvorení. Ona je prvotinou tejto oslavy. A už len svojou existenciou je potvrdením Božieho „panstva“. Áno, my veriaci, už tu v prítomnosti zažívame a ochutnávame porciu toho, k čomu Boh nasmeroval celé stvorenie. A tým cieľom, ku ktorému všetko stvorenie má dospieť a raz určite dospeje, je služba Bohu a Ježišovi - obetovanému Baránkovi. Do Jeho prebodnutých rúk patrí všetka moc na nebi i na zemi. *Pokľakne pred Ním každé koleno tých, čo sú na nebi aj na zemi, aj pod zemou, a každý jazyk bude vyznávať na slávu Boha Otca, že Ježiš Kristus je Pán. Amen.*

*Pripravil: Mgr. Jaroslav Majer
- zborový farár (CZ Zlaté, ŠZS)*

VEĽKONOČNÁ NEDEĽA

Mk 16, 1 - 8

¹ Keď sa pominula sobota, Mária Magdaléna, Mária Jakubova a Salome nakúpili voňavých vecí, aby šli a pomazali Ho. ² A v prvý deň po sobote, keď slnko vyšlo, prišli k hrobu ³ a hovorili si: Kto nám odvalí kameň od otvoru hrobu? ⁴ Ale keď pozreli, videli kameň odvalený; a bol veľmi veľký. ⁵ Keď vošli do hrobu, uzreli mládenca oblečeného do bieleho rúcha sedieť na pravej strane, a preľakli sa. ⁶ On im však povedal: Nebojte sa! Hľadáte Ježiša Nazaretského, toho ukrižovaného? Vstal, niet Ho tu; ajhľa, miesto, kam Ho boli položili. ⁷ Ale choďte, povedzte Jeho učeníkom, aj Petrovi, že vás predchádza do Galiley; tam Ho uvidíte, ako vám povedal. ⁸ I vyšli a utiekli od hrobu, lebo sa ich zmocnila hrôza a boli bez seba; a nikomu nič nepovedali, lebo sa báli.

Milé sestry a bratia, veľkonočné ráno je oslavou radostnej správy. Ten, koho nespravodlivo odsúdili a položil život za mnohých, žije. Vstal. Smrť nad ním nezvítazila. Markova správa o týchto udalostiach ukazuje len ženy, ktoré spod kríža neutiekli ale, ktoré prázdny hrob vylakal. Ráno prichádzali, aby vzdali svojmu majstrovi ešte úctu. Akoby vôbec nerátali s možnosťou, že vstane, tak ako to za života sľúbil. Udalosti okolo nich mali rýchly spád. Hneď po šabbate, kedy odpočívali, išli nakúpiť maste a bol už večer, tak s cestou k hrobu čakali do rána. Základným

pocitom, ktorý vo mne stretnutie žien so zvesťou o vzkriesení zanecháva je strach a žiaľ, ktorý prežívali. Muselo to pre ne byť náročné obdobie.

Možno aj dnes mnohí z nás žijú taktiež plní obáv a strachu a smútku a tieto emócie a pocity, nám možno brania pozerat' sa na svoju situáciu ešte inými očami. Očami vzkriesenia, ktoré dáva človeku celkom novú kvalitu života.

Ženy boli tak smutné a zúfalé zo svojej momentálnej straty, že ani nemysleli na to, kto im odvalí kameň a až cestou sa rozpomenuli, že tam vlastne taký veľký kameň bude. Smútok zo straty im nedovolil premýšľať triezvo. Čeliac problému nevedeli si rady. Vopred na to ani nemysleli, lebo by si boli so sebou vzali aj nejakých chlapov. Problém bol však v tom, že ešte aj chlapi – teda učeníci, ktorým dôverovali, sa ukrývali so strachom pred Židmi. Učeníci Pána Ježiša boli rezignovaní. Len tieto ženy sa rozhodli ostať svojmu Rabbímu verné a obstáli aj pod krížom. S pomocou pochovali jeho telo a chceli mu prejaviť ešte vzácnu úctu posmrtným pomazaním tela. Napriek svojej vernosti, ani ony ešte nerátali so vzkriesením. Až prázdny hrob ich zastavuje. A mládenec vo vnútri. Stretol sa s nimi Boží posol, ktorý mal do ich strachu, zármutku a nešťastia priniesť impulz.

„Nebojte sa! Hľadáte Ježiša Nazaretského, toho ukrižovaného? Vstal, niet Ho tu; ajhľa, miesto, kam Ho boli položili.“

Kresťania počúvajú tento príbeh opakovaně a často. Dáva nám však ešte do života to, čo je jeho zmyslom? Ustrácha-

nému človeku dať nádej? Dokážeme to tak vnímať? Rozumieme tomu, že sú to veci, ktoré nám môže istota v Ježišom vzkriesení do života prinášať? Zaujímavé je, že ani prvé svedkyne vzkriesenia z evanjelia podľa Marka ešte v danej chvíli upokojenie svojich pocitov a života nezažili. To prichádza postupne a tak je to dobre.

Podľa biblických bádateľov končí najstaršia časť evanjelia v 16. kapitole veršom 8, preto nasledujúce verše, ktoré približujú záver evanjelia k záverom iných evanjelií, bývajú označované za kanonický dodatok. Ak je to pravda, tak evanjelista Marek ponúka otvorený koniec. A my od neho už nevieme, čo sa dialo ďalej. Vieme, že ženy Ježišovo telo ne našli, lebo vstal z mŕtvych. To bola a je stále základná výpoveď našej kresťanskej viery. Ježiš porazil smrť a my, v neho veriaci, máme podiel na jeho víťazstve. Bolo vybojované aj pre nás. Venované nám ako dar, nová šanca, dobro pre život, ktorý môže mať istotu v Božej priazni, milosti a láske.

Ženy od hrobu utekali a čítame, že nikomu nič nepovedali. Lebo sa báli. V tej chvíli nevedeli ako reagovať. Obyčajný ľudský strach ich premohol.

Markovo rozprávanie nám však dáva istú dávku slobody v tom, ako môže, poviem to zjednodušene, sympatizant Ježiša Krista reagovať na zvesť o prekvapujúcom Božom konaní. Akákoľvek reakcia je legitímna. Sme ľudia. Aj keď sa ženy v tej chvíli báli, vieme, že to bol len začiatok. Dobré je, že evanjelium podľa Marka nie

je jediné a aj samotný jeho text od verša 9 pokračuje. Ukazuje, že strach skutočne a definitívne vyženie len osobná skúsenosť s Ježišom. Osobná skúsenosť je to najviac, z čoho vieme v živote čerpať. Z čoho sa najlepšie učíme. Ježiš sa zjavil ešte Márii Magdaléne a toto osobné stretnutie, nie cez posla anjela, ale tvárou v tvár s Kristom samotným z nej vyhnalo strach a stala sa prvou ohlasovateľkou kresťanskej radosti.

Je prirodzené mať v živote obavy a strach. Obzvlášť ak žijeme ťažké časy, alebo sme uprostred problémov. Evanjeliom však nekončí útek. Ale naopak, stretnutím s Kristom a veľkou službou, o ktorej potom svedčia skutky apoštolov, epištoly a život cirkvi až dodnes.

Hoci ženy prišli obriaďiť len pozostatky človeka Ježiša, stretli nakoniec vzkrieseného Božieho Syna. Možno aj vy príďte do cirkvi či kostola z ľudských dôvodov, z tradície, zo záujmu o históriu. No kto toto hľadá, pravé upokojenie do života nenájde. To prináša len vzkriesený Pán, ktorý nie je v hrobe. Je živý, je pri Otcovi v Nebi a skrze Ducha žehná naše životy a ak sme ochotní mu veriť, vyháňa strach. Uvaľme svoj strach a pocity na Neho. Vyznajme mu v modlitbe všetko čo nás ťaží, tlačí, ale aj teší a povzbudzuje. Amen.

*Pripravil: Emil Hankovský
- námestný farár*

OKNO DO ŽIVOTA NÁŠHO CIRKEVNÉHO ZBORU

V uplynulom roku sme zažili veľa zmien a možno sme sa viac nevideli ako videli. Podarilo sa nám pripomenúť si 25. výročie posvätenia evanjelického kostola v Prievidzi v Nedeľu po vstúpení. V septembri sme sa zišli na zborovom dni v Zemianskych Kostol'anoch. Keď sa Služby Božie mohli konať s obmedzeniami kapacity, najviac utrpeli filiálky Handlová a Nitrianske Pravno, kde sa Služby Božie konali výrazne menej krát. Veľmi túžime po obnove spoločenstva, ktoré v týchto častiach zboru máme, ako aj po stretnutiach v matkocirkvi či v Prievidzi. Vianočné sviatky sme strávili v našom zbore v dobrovoľnom lock-downe, hoci nám opatrenia dovoľovali sa v obmedzenej miere zísť.

Uvedomujeme si, že mnohí z vás znášali zatvorenie kostolov a celú situáciu s opatreniami so sklamaním alebo zármutkom. Veríme však, že už v druhej polovici roka 2021 budeme môcť takmer plnohodnotne fungovať, opäť sa stretávať a obnovovať naše prerušené kontakty. Do vtedy budme trpezliví.

To najmenej, čo môžeme spolu robiť je modliť sa. A to najviac, čo môžeme robiť je zapojiť sa do služby svojmu okoliu.

Modlitby ako odpoveď na najväčšie výzvy

Najväčšou výzvou pre nás je obnova spoločenstva nášho zboru, ktoré už takmer rok stagnuje rešpektujúc obmedzenia pre spoločné stretávania. V prekonaní tejto výzvy potrebujeme vás všetkých. Váš zápal a nadšenie pre spoločenstvo a lásku k našim bratom a sestrám. Majme záujem o to, čo sa v zbore deje. Volajme si navzájom, pýtajme sa ako túto dobu prežívame. Hľadajme a odhaľuje potreby ľudí okolo nás. Neváhajte osloviť farský úrad, ak máte túžbu po svedení, po Večeri Pánovej, či len obyčajnom rozhovore.

Modlime sa za spoločenstvo mladých, ktoré sa minulý rok začalo stretávať a zatiaľ väčšina jeho aktivít prebiehala len online formou.

Máme túžbu obnoviť Biblické štúdium, stretnutia mužov ba začať aj nové aktivity pre seniorov a ženy, aby sme mali čo najviac možností a príležitostí obnovovať naše vzťahy a život cirkevného zboru. Modlite sa aj za tieto oblasti.

Modlime sa za všetkých, ktorí pre pandemický rok utrpeli stratu blízkeho, práce, či prepadli samote. Chceme sa opäť spojiť, nájsť sa. Vnímať sa. Nebojte sa požiadať o pomoc, ak ju potrebujete, požiadať o modlitbu, ak sa niečo deje, či chcete ďakovať.

V neposlednom rade, modlime sa o to, aby naše spoločenstvo vedelo byť prístavom domovom, majákom, mestom na vr-

chu, pre všetkých, ktorí hľadajú vieru, potrebujú sa zorientovať v hodnotách či v živote. Aby sme vedeli prinášať radosť z viery a evanjelia ľuďom okolo seba, nášmu mestu a obci, slovom aj svedectvom našich činov.

Výzva spojená s financovaním ECAV

Okrem výziev, ktoré sú spojené s obmedzeniami je rok 2021 rokom, kedy po sa prvý krát po rokoch mení financovanie Evanjelickej cirkvi a. v. na Slovensku. Nový cirkevný zákon o financovaní cirkvi zasiahol všetky cirkevné zbory. Od roku 2021 sa začínajú vo zvýšenej miere podieľať na financovaní činnosti cirkvi (biskupské úrady, celocirkevné podujatia, mzdy duchovných) tak, že na základe svojich príjmov, počtu členov a počtu kňazských staníc, prispievajú určenou sumou do spoločného fondu ECAV, ktorý má dorovnať výpadok oproti štátnemu príspevku na činnosť cirkvi. Napríklad na rok 2021 bolo vypočítané, že cirkevné zbory spolu potrebujú nájsť finančné prostriedky vo výške viac ako 1 milión eur. Zvýšené náklady súvisia najmä so zvyšovaním minimálnej mzdy v štáte.

Pre náš cirkevný zbor je to príspevok vo výške viac ako 4500€, ktorý sme ako výdavok v rozpočte minulý rok nemali. To samozrejme zvyšuje obnos peňazí, ktorý potrebujeme v rozpočte na rok 2021 naplánovať a aj reálne vyzbierať. Výzva je to najmä preto, že vzhľadom na zatvorené kostoly nemôžeme v niektorých me-

siacoch očakávať ofery na činnosť zboru. Už prvú splátku do fondu, sme boli nútení zaplatiť v nižšej sume. Preto prosíme vás, ochotných a štedrých darcov, aby ste mysleli aj na svoj cirkevný zbor, ktorý tu je pre vaše duchovné povzbudenie, ale i ako spoločenstvo oslovujúce svoje okolie pre vieru. Uvedomujeme si, že sme v cirkvi akosi zabudli na to, že hoci je Božia milosť zdarma, svietiť, kúriť a fungovať s aktivitami a budovami, to niečo stojí. Stojí to náš čas, dobrovoľníctvo, ale aj peniaze, ktoré sme ochotní z vd'aky Bohu za požehnanie v živote venovať aj na cirkevné ciele. Ofery sme v zbore od začiatku kalendárneho roka až doposiaľ nemali. Ak máte možnosť myslíte vo svojej štedrosti na tieto výzvy, pred ktorými ako členovia zboru stojíme spoločne. Keď budem spolu ťahať, spolu konať a spolu Bohu ďakovať, isto to z Božou pomocou zvládneme.

Kedy bude zborový konvent?

Generálne presbyterstvo ECAV posunulo výročné konventy. Zídu sa, keď sa uvoľnia opatrenia tak, aby sme sa mohli stretnúť osobne v chrámoch a nikto nebol pre nejaké kapacitné opatrenia vylúčený. Môže to byť v apríli, môže to byť v máji, aj neskôr.

Čo budeme robiť v roku 2021?

Keď nám to opatrenia a epidemiologická situácia dovoľia. Chceme pokračovať v pravidelných aktivitách:

- Služby Božie,

- Biblické štúdium,
- Stretnutia mužov
- Detská besiedka,
- Stretnutia mládeže,

No chceme s ohľadom na epidemiologické opatrenia pripraviť aj celozborové podujatia ako:

- Denný detský tábor
- Zborový zájazd
- Zborová túru
- Zborový deň

A začať aj *nové aktivity* ako:

- Stretnutia seniorov
- Spoločenstvo evanjelických žien

Od januára sa pravidelne stretávame aj na rodinnej online pobožnosti v nedeľu večer o 18.00 hod. V tom chceme pokračovať aspoň dovtedy, kým to bude potrebné. V septembri by sme sa mohli zapojiť do ekumenického podujatia *Čas pre stvorenie*, ktorý poukazuje na vzácnosť Božieho stvoriteľského diela a ochranu prírody. Mnohé závisí však od vývoja okolo nás, ale aj od vašej vlastnej túžby zapojiť sa. Osobne sa tešíme na všetky stretnutia.

*Pripravil: Emil Hankovský
– námestný farár*

NÁŠ CIRKEVNÝ ZBOR ONLINE

Ak máte prístup na internet, alebo vám ho vie niekto sprostredkovať, počas lockdownu organizujeme online stretnutia cez aplikáciu Google Meet. Odkazy na prihlásenie sú na našej zborovej stránke www.ecavprievidza.sk.

Mládež online v sobotu
o 17.00 hod. pre mladých
od 12 do cca 25 rokov.

Rodinná pobožnosť online
v nedeľu o 18.00 hod.
pre všetky generácie.

Ďalej uverejňujeme:

**Videopobožnosť s pašiami
a na Veľkonočnú nedeľu** sú
zverejnené v premiére v danú
príležitosť o 9.00 hod. *na You-
Tube a na Facebooku.*

Nedeľná kázeň formou videa
bude po Veľkej noci zverejňo-
vaná v nedeľu od 8.00 hod. *na
YouTube a na Facebooku.*

**Po otvorení kostolov na Služ-
by Božie v priamom prenose**
o 9.30 hod. z Prievidze *na You-
Tube a na Facebooku.*

SLUŽBY BOŽIE POČAS SVIATKOV V ROZHLESE A TELEVÍZII.

ECAV prináša v spolupráci s RTVS, TA3, LUX a na svojom Youtube profile televízne Služby Božie počas Pašiových nedeľ a Veľkonočných sviatkov.

Kvetná ne- deľa 28.3.2021	Rozhlasové Služby Bo- žie CZ ECAV Uhorské 9:05 Rádio Slovensko
Zelený štvr- tok 1.4.2021	Služby Božie na internete BÚ VD- Peter Mihoč 17:00 YouTube ECAV s vami
Veľký Piatok 2.4.2021	Rozhlasové Služby Božie CZ ECAV Hanušovce n. Topľou 9:05 Rádio Slovensko Televízne Služby Božie CZ ECAV Nové Mesto n. Váhom 10:00 JEDNOTKA
Veľkonočná nedeľa 4.4.2021	Televízne Služby Božie CZ ECAV Bratislava- Rača 10:00 Televízia TA3
Veľkonočný pondelok 5.4.2021	Televízne Služby Božie GBÚ ECAV- Ivan El'ko 10:00 Televízia LUX

OFERY, MILODARY A CIRKEVNÝ PRÍSPEVOK

Činnosť cirkevného zboru je z veľkej časti financovaná z dobrovoľných finančných darov formou ofier na Službách Božích a milodarov.

V prípade, že chcete náš cirkevný zbor podporiť oferou alebo milodarom, urobte tak prevodom na účet.

Číslo účtu IBAN:

SK91 0200 0000 0000 3643 2382

V poznámke je treba uviesť: **MILODAR, meno a priezvisko, adresa**

Povzbudzujeme vás k tomu, podporovať zbor pravidelne **formou trvalého príkazu ľubovoľnou sumou** každý mesiac. Do poznámky v takom prípade uviesť **Pravidelný MILODAR, meno a adresa**.

V súčasnosti máme mesačne 4 pravidelných prispievateľov, ktorí spolu venujú milodary 85€. Ďakujeme.

Cirkevný príspevok je z minulého roka určený vo výške 15€ na dospelého člena zboru a 8€ do 18 rokov. Príspevok sa platí ročne do 31.5. alebo v dvoch splátkach do 30.9. Pri platbe na účet ako **variabilný symbol** uveďte počet osôb = X, za ktoré príspevok platíte a rok = napr.: 2021) – napríklad: VS: 22021. alebo 32021. Do správy pre prijímateľa uveďte: **CP** (alebo Splátka CP) **meno, priezvisko a bydlisko každej osoby, za ktorú platíte**. Ak sú adresy viacerých

osob rôzne, najlepšie je ešte zavolať na faru, alebo napísať pri platbe cirkevného príspevku e-mail).

Ak chcete venovať milodar alebo uhradiť cirkevný príspevok **v hotovosti**, je to možné **na farskom úrade v Prievidzi** (po dohode cez telefón) **alebo kedykoľvek na fare v Zem. Kostol'anoch**.

Ďakujeme.

**SLEDUJTE A ODOBERAJTE
NA SOCIÁLNYCH SIETACH:**

YouTube:

ECAV Zemianske Kostol'any

Facebook:

*ECAV Zemianske Kostol'any – spájame evanjelikov v okrese Prievidza
(fb.com/ecavprievidza)*

Instagram:

*ECAV Zemianske Kostol'any
(@ecav_zkostolany_prievidza)*

O čísle, ktoré držíte v rukách: Prievidzský evanjelik, číslo 1 ročník 2 - občasník CZ ECAV Zemianske Kostol'any vydávaný na vnútromisijné potreby zboru. Nepredajný. Číslo pripravil Emil Hankovský, texty neprešli jazykovou úpravou. Biblické texty z evanjelického prekladu Biblie. (www.biblia.sk). Kázeň na Veľký piatok poskytol biskupský úrad VD. Náklad: cca 150 ks. Online vydanie na www.ecavprievidza.sk

CIRKEVNÝ PRÍSPEVOK 15€:

MILODAR NA POTREBY ZBORU:

PAY by square

PAY by square

Platbu si po naskenovaní QR kódu upravte.

Kontakt na faru:

Tel: 046/548 86 08

Mobil: 0950 598 396

www.ecavprievidza.sk

fara@ecavprievidza.sk

zem.kostolany@ecav.sk

CZ ECAV Zemianske Kostol'any
Partizánska 188/28, 972 43 Zemianske Kostol'any

CZ ECAV Zemianske Kostoľany

Partizánska 188/28,

972 43 Zemianske Kostoľany